

komme tilstede. Naar den ærede Ordfører for Flertallet (Breinholt) har beklaget sig over, at man ikke ret har forstaaet Flertallets Udvikling, og at der derfor er kommet Indsigelser derimod, som ikke ere fremkaldte ved, hvad Flertallet har sagt, vil jeg advare de Herrer af Flertallet imod, at man falder i Forundring netop ved saadanne Anledninger. Det er besynderligt, hvorledes det kan hende sig, at just naar økonomiske Spørgsmaal foreligge til Behandling, blive Udviklingerne saa ofte misforstaaede paa en ganske mærkelig Maade. Der er naturligvis den bedste Villie tilstede til at forstaa; men man springer Sammenhængen over; man tager Noget fra et Sted og flytter det over paa et andet Sted, hvor det ikke har hjemme, og Resultatet bliver da, at man, efterat have foretaget saadanne smaa Transpositioner, med god Føie kan sige: De Mennesker maa være uden sund Sands og Samling, som have skrevet, hvad her foreligger. Men man har som sagt set dette saa ofte, at man ikke skal undre sig over, at det gjentages, og endmindre skal man tillægge Gjentagelsen deraf nogensomhelst Vægt for Sagens Afgjørelse. Det forekommer mig, at den Fremstilling, som Flertallet har givet, er klar og let forstaaelig, og jeg vil haabe, at naar den fra deres Side, som have misforstaaet den, bliver gjort til Gjenstand for nærmere Overveielse, vil ogsaa Meningen foreligge klar og utvivlsom. Men jeg skal som sagt ikke blande mig i Polemikken mellem Flertallet og Mindretallet, men kun tilføje mig at dvæle ved et Par af de Hovedmomenter, som dels ere fremdragne og dels indholdes i Betænkningen fra Mindretallets Side. Mindretallets Polemik lader jeg altsaa ligge, men holder mig til, hvad der er fremfat i Betænkningen Side 12, 2den Spalte. Mindretallet siger her, at det er nu dets Opfattelse, „at Opinionen har sin naturlige Grund i den mere og mere om sig gripende Erkjendelse af, at Skibsafgiften er en i og for sig forkastelig Afgift“. Det vil ikke findes saa mærkeligt at komme til den Erkjendelse, at en Afgift i og for sig er forkastelig. Der er maaste Nogle, som ville undtage Brandevinsafgiften, som man ikke kan faae sat høi nok; men ialtfald med denne Undtagelse — Andre ere af en anden Mening — tror jeg, at man let kan enes om, at alle Afgifter i og for sig ere forkastelige; helst paa Døren med dem allesammen, jo før, jo hellere! Det var en stor Lykke for os Alle, hvis man kunde undvære dem; men det er en Mangel og en gammel Mangel ved Staten, at den behøver Afgifter, og man kan derfor ikke tillægge det nogen Betydning, at en Afgift i og for sig erklæres for forkastelig. Endmindre kan man tillægge det nogen Betydning, at der dannes sig en Opinion i denne Retning; den kan man selv skabe. Det er Grundene, der maa lægges Vægt paa, og disse Grundene maa da bestaa i en Sammenligning mellem den vaagjældende Afgift

og andre Afgifter, nye Afgifter, som skulle sættes i Stedet derfor. Men derom siger jo det ærede Mindretal Ingenting i Betænkningen. Heller ikke har jeg hørt fra den ærede Ordfører for Udvalget blive fremsført Noget, som jeg kan tillægge Betydning i denne Retning. Det var nu det ene Moment, jeg vilde fremdrage af, hvad Betænkningen indeholder, og hvad den ærede Ordfører har udviklet. Det andet Moment er Hensynet til Transithandelen. De Hensyn, som der gjøres gjældende, vilde jeg tillægge en overordentlig stor Betydning, hvis man er istand til at støtte den med en Udvikling, som gjør det blot nogenlunde sandsynligt, at en saadan Transithandel skal kunne komme tilstede. Men det, der siges her i Betænkningen, er overmaade magert; det hedder nemlig: „hvilken Afgift ikke kan Andet end virke skadelig for Transithandelen, der mere og mere, i Særdeleshed efter den transatlantiske Farts Opkomst, synes at kunne blive af Betydning for Kjøbenhavn“. Det er et stærkt Stykke at forlange, at man skal opgive en Afgift, som giver 800,000 Kr. i Indtægt, fordi man mener, at det synes, at denne Opgivelse kunde blive af Betydning for Transithandelen. Der maa eftervises, hvis man skal tillægge det nogen Vægt, hvilken Rimelighed der er for, at der i Kjøbenhavn vil koncentrere sig en betydelig Transithandel, naar Skibsafgiften hæves. Og naar man i den Henseende henviser til, at der findes betydelig Transithandel Sted for visse Havnes Bedkommende, s. G. Hamborg og ved Østersøen for adskillige af Havnenes Bedkommende der, maa man drage en nærmere Paralel mellem disse Havnes Beliggenhed og, hvad der følger deraf, ogsaa Kjøbenhavns Beliggenhed. Ellers betyder Sammenligningen ikke Noget, og det er dog netop derpaa, man støtter sig. Jeg ser Sagen saaledes, at, hvad der har gjort Hamborg og nogle af Østersøens Havne til vigtige Handelspladser just for Transithandelens Bedkommende, det er deres Beliggenhed ved Udkanten af et stort Indland, Beliggenheden ved Floder, som have lettet Indlandets Produkters Udførsel til Kysten. Det er ikke rimeligt, at, hvor disse Varer skulle føres hen, de kunne bekvemt transporteres direkte til de Steder, hvor de skulle bruges. Det er derfor naturligt, at der, hvor Transportforholdene ere gunstige for Udførsel fra et stort Land, dannes sig paa Udkanten deraf Dplagspladser, hvor Varer samles, omlades og sorteres og forsendes videre, hvor de skulle hen. Og omvendt, der er visse Produkter, som et stort Indland behøver at faae tilført fra Søen. De samme Pladser, som ligge bekvemt for Udførsel af Indlandets Produkter, ville ogsaa ligge bekvemt for Indførsel af Produkter, der føres andetsteds fra. Det er efter min Formening disse Forhold, der have betinget, at f. G. Hamborg og visse Østersøhavne have faaet en betydelig Transithandel; og efter at